

Sygn. akt IX Ka 1082/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Babilon- Domagała

Sędziowie: SSO Ewa Opozda-Kałka (spr.)

SSO Bogna Kuczyńska

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach W. N.

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2014 roku

sprawy M. L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§1 kk.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu

z dnia 28 kwietnia 2014 roku sygn. akt II K 30/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt: IX Ka 1082/14

UZASADNIENIE

M. L. został oskarżony o to, że w dniu 1 października 2013 roku w K., woj. (...), prowadził w ruchu lądowym samochód marki N. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (wyniki: I – 034 mg/l, II – 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), tj. o popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 30/14 orzekł, co następuje:

I uznał oskarżonego M. L. za winnego popełnienia czynu zrzucanego mu aktem oskarżenia stanowiącego występki z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 złotych;

II na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku;

III na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego w punkcie drugim wyroku środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 1 października 2013r.;

IV zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 699,86 złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonego M. L..

Adwokat J. F. zarzucił:

I obrazę przepisów postępowania karnego, mającą istotny wpływ na treść wyroku:

1) art. 4 kpk na skutek nieuwzględnienia okoliczności sprawy przemawiających na korzyść oskarżonego, a mianowicie tego - że jedynym w zasadzie pewnym wskazaniem stanu oskarżonego w dniu 1.10.2013 r. – był wynik badania jego krwi na zawartość alkoholu, określający wartość 0,32 promile k. 12-13 – przy artykułowanych w toku całego procesu zarzutach do sprawności urządzenia alkosensor (...), oraz ew. przyczynie stanu po użyciu alkoholu;

2) art. 4 kpk – także i przez to, że wbrew dorobkowi wiedzy specjalnej z zakresu przedmiotu sprawy nie uwzględnił Sąd przy wydaniu wyroku – że wpływ na stan zawartości alkoholu w organizmie człowieka / w tym przypadku oskarżonego – ma jednak fakt palenia tytoniu przed badaniem alkosensorem / tj. cygara, w przypadku oskarżonego - co m.in. wynika z dorobku naukowego prof. R. S., autora glosy do wyroku Sądu Najwyższego z listopada 2010 r. – IV KK 165/10;

3) art. 5 kpk – przez rozstrzygnięcie wyłaniających się istotnych wątpliwości co do prawidłowości działania urządzenia alkosensor IV CM, którym badany był oskarżony, co do rzetelności wzorcowania tego urządzenia – k. 2-3 akt i k. 56-60 – na niekorzyść oskarżonego, przy czym pismo firmy (...) próbujące wyjaśnić rozbieżności wzorcowania i kalibracji urządzenia było złożone do akt po zapoznaniu obrońcy z aktami – a nie znał go też biegły L. S. opiniujący w dochodzeniu, i nie likwiduje ono wątpliwości co do sprawności w/wym. urządzenia, zwłaszcza w sytuacji, że biegły L. S. (2) w opiniach k. 39-41 i k. 97-97v, analizując wskazania alkosensora – oraz wynik badania krwi, nie był w stanie dokonać rachunku retrospektywnego, wobec stwierdzonej w opinii k. 39-41 niejednostajnej szybkości wydalania alkoholu, co świadczy o nierzetelności działania urządzenia alkosensor, gdyż w przeciwnym razie ewidentnie rachunek taki byłby możliwy;

4) art. 193 kpk i art. 201 kpk przez oparcie wyroku w sprawie – na opinii biegłego L. S. (2) z k. 39-41, która jest opinią pobieżną i lakoniczną – przyjmuje 2 różne współczynniki eliminacji alkoholu w organizmie oskarżonego – 0,19 promila / godzinę i 0,33 promila / na godzinę, przy czym ten 2-gi współczynnik jest zupełnie nieadekwatny do stanu sprawy, gdyż dotyczy stężeń alkoholu b. wysokich, gdy zaś nawet wg. wyników badań alkosensorem, stężenie to nie było duże;

5) art. 193 i 201 kpk – także w ten sposób, że pominął Sąd, iż na rozprawie dnia 28 kwietnia 2014 r. że biegły - pomimo wniosku obrońcy nie podjął się wyliczeń stopnia zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego, wg. indywidualnego współczynnika eliminacji - a zastosował współczynniki statystyczne - nie był w stanie przeprowadzić racjonalnych obliczeń w tej mierze i podał, że nie ma pewności jak wygląda wykres / „krzywa” spadku / eliminacji alkoholu – podał, że podana przez niego początkowa wartość 1,26 promila alkoholu po jego wypiciu przez oskarżonego poprzedniego dnia, to wartość hipotetyczna – posługiwał się na rozprawie k. 97-97v szkicem krzywej eliminacji alkoholu – który nie został dołączony do akt i opinii ustnej z rozprawy, a który to szkic był zupełnie nieadekwatny do sprawy gdyż dotyczył wysokich stężeń alkoholu – dla których charakterystyczna jest faza wyrównywania stężeń;

6) obrazę art. 193 i 201 kpk – przez niedopuszczenie przez Sąd w tej sytuacji dowodu z opinii Zakładu Medycyny Sądowej o co wnosił obrońca – skoro w pierwotnej opinii biegłego L. S. pojawiło się tak wiele niekonsekwencji i sprzeczności, a biegły nie miał pełnego zakresu wiedzy specjalnej – w zakresie m.in. sporządzenia wykresu / krzywej eliminacji alkoholu,

w zakresie podawanego przez niego braku wpływu palenia tytoniu / cygara na wynik badania trzeźwości, w sytuacji niemożności dokonania badań retrospektywnych, w sytuacji bardzo pobieżnego odniesienia się do możliwego wpływu zażycia preparatu G. (...) – na uwolnienie złogów alkoholu w organizmie oskarżonego – skoro rano 1.10.2013 r. badał się on prywatnym urządzeniem Alkometr i nie wykazało ono by był pod wpływem alkoholu;

7) obrazę art. 410 i 424 § 1 kpk – przez oparcie wyroku przez Sąd I-ej instancji na dokumentach, tj. szkicu / krzywej eliminacji alkoholu u oskarżonego, który na rozprawie wykonał biegły – a nie dołączył go Sąd do akt jako integralnego załącznika do opinii – na dokumentach, wydrukach internetowych którymi dysponował Sąd, co do urządzenia Alkometr użytego prywatnie przez oskarżonego, których też nie dołączono do akt - co wynika z pisma Sądu do obrońcy z dnia 6 maja 2014 r.

II błąd w ustaleniach faktycznych Sądu przyjętych za podstawę wyroku na skutek w/opisanych naruszeń proceduralnych i przypisanie oskarżonemu czynu z art. 178a § 1 kk.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania do Sądu I instancji, względnie o jego zmianę i przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 87 kw, biorąc za podstawę wynik badania krwi oskarżonego k. 12-13, oraz wydanie orzeczenia II-giej instancji na tej podstawie prawnej.

Adwokat E. R. zarzucił:

I obrazę przepisów postępowania, a w szczególności:

- art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii instytutu naukowego – mimo nie zaistnienia okoliczności wymienionych w tym przepisie i mimo niejasności opina;

- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez brak uzasadnienia, co Sąd rozumie pod pojęciem nieustabilizowanej eliminacji alkoholu, jakie były powody niejednostajnej eliminacji, a także z jakiego powodu współczynnik eliminacji pomiędzy trzema poszczególnymi badaniami, jakoby ulegał zmianie.

II błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku przez przyjęcie, że zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego w momencie prowadzenia przezeń samochodu wynosiła 0,34 mg/l oraz 0,26 mg/l – podczas gdy te wartości (wątpliwe w świetle zakwestionowanej sprawności urządzenia) odczytano o godzinie 8.49 i 9.42;

III błąd w ustaleniach faktycznych uznanych za podstawę wyroku przez przyjęcie, iż następująca sekwencja wyników: godz. 8.49 – 0,34 mg/l, godz. 9.42 – 0,26 mg/l, godz. 10.22 – 0,32 ‰ – jest możliwa w świetle zasad prawidłowego opiniowania toksykologicznego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania. Z ostrożności wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie, że czyn oskarżonego stanowi wykroczenie z art. 87 § 1 k.w.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonego M. L. są bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Całkowicie chybiony jest zarzut obrazę art. 4 kpk. Wbrew bowiem temu, co podnosi skarżący, sprawność urządzenia A. C. została w sposób właściwy rozważona przez Sąd I instancji. Słusznie zaznaczył Sąd Rejonowy, że brak było podstaw do kwestionowania sprawności technicznej przedmiotowego urządzenia, skoro było ono poddane kalibracji oraz posiadało ważne świadectwo wzorcowania (legalizacji), które to czynności przeprowadziła upoważniona do tego firma (...) sp. j. w P.. Trafnie w tym miejscu Sąd I instancji powołuje się na pismo przedstawione przez tę firmę, w którym wyjaśniono na czym polega kalibracja oraz wzorcowanie, jak również wskazano z uwzględnieniem okoliczności niniejszej sprawy w jaki sposób winno się dokonywać prawidłowych obliczeń w zakresie oceny stwierdzonych

podczas badania wyników stanu trzeźwości. Trafnie również zaznacza Sąd Rejonowy odnosząc się do zarzutu obrony, że w sytuacji, w której przedmiotowe urządzenie mogłoby pracować w określonych warunkach pogodowych, to takie zastrzeżenie techniczne byłoby uwzględnione zarówno przez jego producenta, jak i w samym świadectwie wzorcowania,

a tymczasem brak jest jakichkolwiek danych, które wskazywałyby, że nie może być ono używane w określonych warunkach atmosferycznych czy o określonej porze roku. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.117v.), uznając tym samym podnoszone w tym względzie zarzuty obrońców oskarżonego M. L. za całkowicie nieprzekonywujące.

Chybione są także zarzuty obu skarżących odnoszące się do opinii biegłego L. S. (2). Trafnie bowiem podnosi Sąd Rejonowy, że biegły przeprowadził analizę toksykologiczną i przedstawił szczegółowe wyliczenia, z których w sposób oczywisty wynikało, że twierdzenia oskarżonego M. L. co do deklarowanej przez niego ilości spożytego alkoholu oraz czasokoresu jego picia nie mogły być prawdziwe. Trafnie zatem Sąd ten uznał przedmiotową opinię tak pisemną, jak i ustną za rzetelną i logiczną. Słusznie również podkreślił w tym miejscu tenże Sąd, że z opinii biegłego L. S. (2) jasno wynika, że zarówno spożycie przez M. L. środka (...) P. (...), jak palenie cygar nie miało żadnego wpływu na wyniki dokonanych pomiarów na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Tym samym podnoszony w tym zakresie zarzut obrońcy oskarżonego uznać należy za chybiony. Powoływana natomiast przez skarżącego glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2012r. w sprawie IVKK 165/10 prof. R. S. nie wskazuje, że na stan zawartości alkoholu we krwi wpływa fakt wcześniejszego zapalenia tytoniu. Wręcz przeciwnie wymieniona glosa aprobuje wskazane rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego, w którym Sąd ten podniósł, że „wobec braku dowodów pozwalających na zakwestionowanie rzetelności i wiarygodności wykonanych pomiarów, jak też sprawności samego urządzenia pomiarowego, nie istnieje powód podważenia uzyskanego wyniku, a w konsekwencji tego ewentualne odwołanie się do zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k”. Innymi słowy jedynie w sytuacji, w której istnieją dowody, które jednoznacznie kwestionują dokonane pomiary stanu trzeźwości, jak i stan sprawności urządzenia pomiarowego możliwe jest podważenie uzyskanego wyniku. W niniejszej sprawie skoro, jak wskazano wyżej, urządzenie pomiarowe było sprawne technicznie, zaś opinia biegłego L. S. (2) jest jednoznaczna i nie nasuwa żadnych wątpliwości, to nie ma podstaw do podważenia uzyskanych pomiarów. Wskazać należy, że zupełnie nieprzekonywująco brzmią twierdzenia skarżącego kwestionujące opinię biegłego z tego powodu, że biegły dopiero na rozprawie odniósł się do informacji z firmy (...). Biegły bowiem wyraźnie podkreślił, że wydając przedmiotową opinię brał pod uwagę błąd pomiarowy, o którym mowa w przedmiotowym piśmie, jak również, że wskazany tam rząd wielkości jest zawsze przez niego uwzględniany w wykonywanych opiniach (k.97). Tym sam podnoszone w tym względzie argumenty uznać należy za chybione. Nadto podnieść trzeba, że biegły w sposób wyczerpujący i logiczny odpowiedział na zadane przez obrońcę pytania. Nie sposób zatem w żadnym zakresie kwestionować opinii biegłego L. S. (2). W konsekwencji zatem prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, że w świetle tak jednoznacznej, logicznej i fachowej opinii biegłego nie było podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii biegłych z Zakładu Medycyny sądowej w L. lub w K., albowiem uwzględnienie przedmiotowego wniosku w takiej sytuacji spowodowałoby jedynie niezasadne przedłużenie niniejszego postępowania. Podnoszone zatem w powyższym zakresie zarzuty obrony art. 5 kpk oraz art. 193 kpk i art. 201 kpk uznać trzeba za chybione.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 410 i 424 § 1 kpk. Opinia biegłego L. S. (2), jak już wyżej podkreślono, jest stanowcza i wyczerpująca, stąd też nie dołączenie do akt sprawy szkicu – krzywej eliminacji alkoholu u oskarżonego, który na rozprawie wykonał biegły na podstawie dokumentów, wydruków internetowych dotyczących urządzenia Alkometr użytego prywatnie przez oskarżonego nie mogło mieć znaczenia. Podobnie zresztą jak samo nie dołączenie do akt sprawy wyżej wskazanych dokumentów. Ustalenie stanu nietrzeźwości u sprawcy zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a § 1 kk nie odbywa się bowiem w oparciu o jego prywatne urządzenie pomiarowe, co do sprawności którego Sąd, zdaniem obrony, nie powinien mieć żadnych wątpliwości tylko z tego tytułu, że należy ono do oskarżonego, lecz jedynie w oparciu o urządzenie, którym działający zgodnie z obowiązującym prawem funkcjonariusze Policji dokonali pomiarów. Tym samym i ten zarzut obrony nie mógł zostać uwzględniony. Rozważania Sądu I instancji

odnoszące się do prywatnego urządzenia pomiarowego oskarżonego M. L. Sąd Okręgowy w pełni podziela jako trafne i przekonujące (k.118). Niezasadny jest także podnoszony w tym zakresie zarzut naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 kpk odnoszący się w istocie do szczegółowego omówienia opinii biegłego L. S. (2). Podkreślić należy, że Sąd I instancji w sposób wystarczający omówił przedmiotową opinię, a jak wskazano wyżej jest ona jasna i nie budzi żadnych wątpliwości.

W świetle zatem powyższego chybione są także, zgłaszane przez obu skarżących, zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych. Skoro bowiem, jak wskazano wyżej, urządzenie pomiarowe A. było sprawne technicznie, to tym samym uzyskane wyniki były prawdziwe, a mając na względzie słusznie uznaną za logiczną, jasną i wyczerpującą treść opinii biegłego L. S. (2) nie sposób w żaden racjonalny sposób twierdzić, że oskarżony M. L. swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion przestępstwa z art. 178a § 1 kk.

W świetle zatem powyższego Sąd Okręgowy podziela rozważania Sądu Rejonowego także co kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego jako trafne i przekonujące (k.118). Także rodzaj i rozmiar kary oraz środka karnego jest prawidłowy i nie budzi żadnych zastrzeżeń. Rozważania Sądu Rejonowego również i w tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela jako trafne i przekonujące (k.118-119).

Na podstawie art. 627 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, na która to składa się kwota 100 złotych tytułem opłaty od wymierzonej kary grzywny (art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1997r. o opłatach w sprawach karnych /Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./ oraz kwota 20 złotych tytułem ryczałtu za doręczenia w postępowaniu sądowym ustalona w oparciu o § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości opłat i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz.U. z 2004. nr 4 poz. 25 z późn. zm./

SSO Ewa Opozda – Kałka SSO Aleksandra Babilon – Domagała SSO Bogna Kuczyńska